

Després de la cimera d'Edimburg

Una Europa a la mesura de Dinamarca

Els obstacles que la no ratificació del referèndum sobre el Tractat de Maastricht a Dinamarca i la gran oposició al projecte que sofreix el govern britànic s'han intentat superar amb algunes concessions als estat menys il·lusionats amb la Unitat Europea.



L'obstinació de Felipe Gonzalez a defensar el fons de cohesió tindrà una recompensa, ja que la seva dotació passarà dels 1.500 als 2.600 milions d'ecus.

ARXIU

Els dotze països comunitaris han salvat el Tractat de Maastricht a la cimera de la ciutat escocesa d'Edimburg els dies 11 i 12 de desembre. El preu, però, sembla bastant elevat per a la unitat europea. Dinamarca ha aconseguit el que volia, el Regne Unit continua vinculant la seva ratificació al segon referèndum danès i Alemanya aconsegueix un grapat de diputats més.

"Heus ací que s'ha premiat el pitjor alumne de la classe. Li han ofert una sessió de repesca a la seva mesura", es podia llegir a l'editorial del diari conservador francès *Le Figaro*.

Efectivament, la solució de l'anomenat problema danès s'havia ajornat fins a Edimburg des que Dinamarca es va negar a ratificar el Tractat de Maastricht pel referèndum del 2 de juny. Les negociacions han estat difícils perquè el primer ministre britànic, John Major, ha actuat sense convicció durant la presidència comunitària, clarament influït pels euroscèptics del seu partit.

Utilitzant una argücia jurídica, els Dotze han acordat les reserves daneses al compliment de Maastricht. És a dir, Copenhaguen no participarà en la moneda única, ni en la política comuna de defensa ni en la cooperació en justícia i políti-

ca interna. També s'admet que la ciutadania europea no substitueixi la danesa.

Malgrat les concessions, no és clar que el govern danès, presidit per Poul Schlüter, aconsegueixi de superar el segon referèndum, previst per a l'abril o el maig, malgrat les declaracions triomfalistes. "Dinamarca ha obtingut el que volia", proclamà el ministre d'Afers Estrangers danès, Uffe Ellemann-Jensen, que preveu una victòria del sí per més del 60 per cent del vots. Major ha vinculat la ratificació al resultat d'aquesta consulta que es farà, paradoxalment, al país que presidirà la Comunitat Europea des del dia 1 de gener. Un segon *no* seria mortal per a



Les negociacions a Edimburg dels dotze caps d'estat i de govern de la Comunitat i del president de la Comissió Europea, Jacques Delors (foto), han estat tibatants a causa de les profundes diferències entre alguns dels participants.

ARXIU

la Unió Europea en construcció, perquè no hi ha prevista l'expulsió d'un membre comunitari. Ara, quan encara falten mesos per al referèndum, els deu països restants asseguren que continuaran sols, passi el que passi. Una amenaça que pocs s'acaben de creure quan s'han fet tantes concessions per recuperar l'alumne danès.

Major també en surt guanyador, de la cimera. "S'ha fet una bona feina", escriu el diari conservador *The Times*. Edimburg ha estat el colofó d'una presidència comunitària ben grisa, en la qual s'ha confirmat la mediocritat d'un Major que es troba presoner del fenomen Thatcher. La solució del problema danès, les declaracions sobre la subsidiaritat i el pacte sobre el pressupost comunitari són punts que es poden interpretar com a bastant favorables a les tesis britàniques. La subsidiaritat, per la qual també ha lluitat Dinamarca, implica que les institucions de la Comunitat Europea únicament intervinen quan puguin actuar amb més eficàcia que els governs nacionals.

Els dos gegants comunitaris, Alemanya i França, han rebut els premis de consolació per la seva constància europeista. El Parlament Europeu tindrà la seua definitiva a Estrasburg, encara que també

farà sessions a Brussel·les i a Luxemburg. S'han confirmat, doncs, les seues provisionals des de fa 35 anys, i s'ha ajornat el debat sobre les ciutats que acolliran les noves institucions, com el banc central, que la lògica adjudica als alemanys, la policia d'investigacions (Euro-pol) i l'oficina del medi ambient.

El canceller Helmut Kohl s'ha endut d'Edimburg 18 eurodiputats més, per a equilibrar la unificació alemanya, cosa que trenca la paritat amb França. En el nou repartiment del Parlament, que s'aplicarà a partir del 1994, Alemanya disposarà de 99 escons i França en tindrà 87. Espanya passarà de 60 a 64 parlamentaris.

Es recompensa igualment la "tortura espanyola", com qualificà un diari d'Escòcia l'obstinació del president Felipe González a defensar el fons de cohesió. La dotació d'aquest fons, creat per a ajudar el desenvolupament dels països menys rics de la CE (Grècia, Portugal, Irlanda i Espanya), passarà dels 1.500 milions d'ecus del 1993 als 2.600 milions el 1999. Segons expliquen els diplomàtics presents a les negociacions, González comptà, en els moments decisius, amb el suport de Kohl i Mitterrand, un gest que no agradà gaire als britànics,

entestats a tancar ràpidament la qüestió del pressupost.

Abandonat per utòpic en temps de crisi l'anomenat *paquet Delors II*, que preveia que el pressupost arribés a l'1,29 per cent del producte nacional brut en 1999, s'aconseguí un compromís que satisfà en part les pretensions d'austeritat del Regne Unit. El pressupost passa de l'1,20 per cent del 1993 a l'1,27 per cent del 1999, que s'utilitzarà per a finançar la política agrícola comuna, la reconversió industrial i el fons estructural, destinat a projectes per a les regions més deprimides d'Europa.

Demostrant que s'ha superat la crisi de confiança en la construcció europea, s'ha decidit d'obrir negociacions per a l'ampliació de la CE amb Àustria, Suècia i Finlàndia a partir de l'1 de gener. S'ha optat, doncs, per anar endavant, creient que seran transitoris els problemes interns dels països comunitaris que tant han afectat aquesta actitud reticent envers Maastricht. Dinamarca i el Regne Unit tenen ara la paraula per a dir si volen integrar-se en aquesta Europa amb menys pretensions, però potser més realista i més humil.

Antoni Castel